

[Fuglsang.]

til folketingsbeslutning om ophævelse af lov om retsforholdet mellem husbond og medhjælper.

Forslaget går ud på dels at få gennemført en ophævelse af medhjælperloven af 1921, dels at få gennemført sådanne ændringer i bl. a. arbejderbeskyttelses- og ferieloven, at de arbejdere, der hidtil har været underkastet medhjælperlovens regler, kommer ind under den almindelige lovgivning om arbejdsforhold.

Især blandt landbrugets arbejdere har der i årenes løb været stærke krav om fjernelse af sådanne lovbestemmelser, som de med rette har følt som en undtagelses- og klasselovgivning, rettet mod den svageste part i stedet for at yde den nogen virkelig beskyttelse. Allerede i landarbejderforbundets første program 1907 krævede man den gamle tyendelov af 1854 afskaffet. Dette skete for så vidt i 1921, men den nye lov, medhjælperloven, gav ikke landarbejderne den retsstilling og ligestilling med andre arbejdere, de havde ønsket som en naturlig ret.

Senere har en kommission, der nedsattes i 1938 med det udtrykkelige formål at finde ud af, hvilke forbedringer der var nødvendige for at sikre landbruget den nødvendige arbejdskraft, udsendt en betænkning, men selv dennes beskedne forslag til forbedringer er ikke blevet gennemført.

Sagen har ganske naturligt stadig været rejst på Dansk Arbejdsmands Forbunds kongresser, og der er fra dette forbunds hovedbestyrelse i november 1955 rettet henvendelse til regering og folketing. Heri kræves, „at medhjælperloven afskaffes eller ændres, således at den kan tjene til beskyttelse af de unge arbejdere, og således at de voksne, såvel gifte som ugifte arbejdere, i fremtiden på deres arbejdspladser kommer til at virke under samme lovmæssige vilkår, som alle øvrige borgere må virke under på deres arbejdspladser“.

På baggrund af landbrugserhvervets almindelige og stadige krav om ligestilling med andre erhverv er det for os urimeligt og uforståeligt, at man fra landbrugets arbejdsgiverside modsætter sig, at denne ligestilling også udstrækkes til at omfatte erhvervets medhjælper, at f. eks. disse skal have en ringere ferieordning, at der med

hensyn til deres løn fortsat gælder en bestemmelse om, at første måneds løn først udbetales efter 3 måneders forløb. Dertil kommer, at en paragraf som medhjælperlovens § 30 i sin udformning må virke som en direkte fornærmelse mod hele den gruppe mennesker, der omfattes af loven. Jeg tænker på visse af de årsager, som man åbenbart har fundet det nødvendigt at remse op som lovlig grund til at bortvise medhjælperen: at han forleder husbondens børn til slette handlinger, at han trods advarsler stadig møder drukken, krænker husets orden ved utugtigt forhold, lider af smitsomme kønssygdomme m. m. Endvidere finder vi det urimeligt, ikke mindst på baggrund af den stærke mekanisering, at der stadig gælder andre regler for børns og unge menneskers arbejde end de almindelig gældende.

Med disse bemærkninger vil jeg på mit partis vegne anbefale forslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om de kulturhistoriske lokalmuseer.

Valgt blev: *Dillevsen, Gorrsen, Boye Hansen, Lysholt Hansen, Johs. E. Larsen, Waldemar Laurson, Gustav Pedersen, Helge Larsen, Alfred Jørgensen, Kr. Juul, Vagn Bro, Marius Buhl, Alfred Bøgh, Hartling, Poul Thomsen, Hvidberg og Jacob Pedersen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændringer af visse bestemmelser i lov om foranstaltninger vedrørende åndssvage.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 2952).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Socialministeren (Bomholt): Ved anden behandling rejste det ærede medlem fru Petra Petersen det spørgsmål, om det ikke